

гічної та моральної точки зору чинників, у конфліктному середовищі, де наявні різноманітні спокуси [2].

На думку автора головними умовами, які стали початком для формування професійної деформації є зовнішні умови та внутрішні характеристики конкретної особи. Серед зовнішніх причин зазвичай виділяють наступні: психологічна гострота і глибина проблем клієнтів (необхідність проявляти розуміння, співчуття, співпереживання); наявність великої кількості інформаційного контенту, якими повинен керуватися адвокат в своїй роботі; наявність високого рівня особистої відповідальності; дефіцит часу; нерегульована тривалість робочого дня. Все перелічене створює певний рівень втоми. Наступним етапом є поява психологічних бар'єрів, які вибудовуються як наслідок відсутності у конкретної особистості тих якостей, які складають основу сталої право свідомої особистості.

Вважаємо за потрібне зазначити, що існує необхідність попередження цієї проблеми. Серед інструментів попередження професійної деформації науковці пропонують наступні: в адвокатських фірмах можливе проведення психологічних тренінгів тренінги для персоналу та навчання щодо психічного здоров'я та затвердження політик щодо психічного здоров'я та підтримки; психологічне навчання адвокатів щодо інформованості про симптоми та наслідки психологічного вигорання та засобів їх попередження. Підсумовуючі результати дослідження необхідно зазначити, що професійна деформація адвокатів у великій мірі залежить від особистих якостей людини.

Список використаної літератури

1. Коновалова В.Е. Основы юридической психологии: Учебник. /В.Е. Коновалова, В.Ю. Шепитько. Х.: Одиссей, 2005. 352 с.
2. Лозовий В. О. Петришин О. В. Професійна етика юриста. Х.: Право, 2004. С. 41-42.
3. Синєокий О.В. Індивідуальні умови професійної деформації особистості адвоката. Форум права. 2008. № 2. С. 425-431 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:gaC-v9AkRtEJ:www.irbis-nbu.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbu/cgiiirbis_64.exe%3FI21DBN%3DLINK%26P21DBN%3DUJRN%26Z21ID%3D%26S21REF%3D10%26S21CNR%3D20%26S21STN%3D1%26S21FMT%3DASP_meta%26C21COM%3DS%262_S21P03%3DFILA%3D%262_S21STR%3DFP_index.htm_2008_2_60&cd=1&hl=ru&ct=clnk&gl=ua.

Науковий керівник Фастовець Наталія, кандидатка наук з державног управління, доцентка, доцентка кафедри приватного та публічного права Інституту права та сучасних технологій Київського національного університету технологій та дизайну.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ПОМІЧНИКА АДВОКАТА

Рощін Артур,

студент групи БП-20

Інституту права та сучасних технологій

Київського національного університету технологій та дизайну

Згідно закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» та Положення про помічника адвоката №113, затвердженого Рішенням Ради адвокатів України від 25 вересня 2015р. (далі Положення), помічником адвоката є фізична особа, яка здійснює діяльність на підставі та в порядку, що передбачений профільним законом, Кодексом законів про працю, Правилами адвокатської етики та згаданим положенням [1, 2].

Крім того, статтею 16 профільного закону, адвокат може мати помічників з числа осіб, які мають вищу юридичну освіту, є громадянами України або іноземними громадянами чи особами без громадянства, які в установленому порядку отримали дозвіл на працевлаштування в Україні, володіють державною мовою та прослухали спеціальний курс-інструктаж введення в професію помічника адвоката у Вищій школі адвокатури [1].

Існують і певні обмеження. Так, відповідно пункту 2 Положення, не може бути помічником адвоката особа, яка має непогашену або не зняту в судовому порядку судимість за вчинення тяжкого, особливо тяжкого злочину, а також злочину середньої тяжкості, за який передбачено покарання у вигляді позбавлення волі. Також не може бути помічником адвоката особа, яка визнана судом недієздатною або обмежено дієздатною, позбавлена права на зайняття адвокатською діяльністю протягом 2-х років з дня прийняття рішення про припинення права на зайняття адвокатською діяльністю [2].

Помічнику адвоката забороняється законодавством суміщати роботу в адвоката з діяльністю, несумісною з діяльністю адвоката. Помічником адвоката не можуть бути особи, зазначені в частині другій статті 6 Закону «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» [1].

Щодо трудових правовідносин, то адвокат, адвокатське бюро чи адвокатське об'єднання, які уклали трудовий договір із помічником адвоката, повинні звернутись із заявою до ради адвокатів регіону про видачу посвідчення помічника адвоката та внесення відомостей про помічника адвоката до Єдиного реєстру адвокатів України. Детально цей порядок викладено у Положенні про помічника адвоката. Внесок за доповнення даних у ЄРАУ про помічника адвоката становить 50 відсотків однієї мінімальної заробітної плати, встановленої законом на день такої оплати.

У разі припинення трудових відносин з адвокатом (розірвання трудового договору, контракту), помічник адвоката повинен повернути своє посвідчення раді адвокатів регіону, а адвокат впродовж 24 годин повинен повідомити РАР про припинення трудових відносин з помічником адвоката. Роботодавець також, має сплатити внесок за внесення відомостей про помічника адвоката до ЄРАУ у розмірі половини мінімальної заробітної плати та нараховуючи заробітну плату, зобов'язаний сплачувати за працівника ЄСВ в установленому законодавством розмірі, військовий збір.

Серед вагомих вимог до помічника адвоката гідне місце посідає: зобов'язання помічника адвоката зберігати адвокатську таємницю (будь-яку інформацію, яка стала йому відома про клієнта; інформації зі змісту порад, консультацій, роз'яснень адвоката, складених ним документів; інформацію, що зберігається на електронних носіях та інші документи і відомості, одержані адвокатом під час здійснення адвокатської діяльності). Помічник адвоката не вправі розголошувати відомості, які становлять адвокатську таємницю, використовувати ці відомості у своїх інтересах або в інтересах третіх осіб. Помічник адвоката не може бути допитаний з питань, що становлять адвокатську таємницю.

У разі припинення трудових відносин з адвокатом (розірвання трудового договору, контракту), помічник адвоката повинен повернути своє посвідчення раді адвокатів регіону, а адвокат впродовж 24 годин повинен повідомити РАР про припинення трудових відносин з помічником адвоката.

Особа, яка не має посвідчення помічника адвоката встановленого зразка та дані про яку не внесено до Єдиного реєстру адвокатів України, не має статусу помічника адвоката та не може виконувати пов'язані з цим статусом дії.

Підсумовуючи дослідження зазначимо, що під час вибору кандидатури на посаду помічника, адвокат відчуває певні проблеми у зв'язку із тим, що на цю посаду зазвичай претен-

дують особи, які планують надалі присвятити себе адвокатській діяльності, тому з часом особа, звільняється і у адвоката знов виникає необхідність підбирати нового помічника, що завдає певний клопіт.

1. Про адвокатуру та адвокатську діяльність : Закон України від 05.07.2012 № 5076-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/5076-17/page2>.

2. Положення про помічника адвоката. Рішення Ради адвокатів України від 25 вересня 2015 року № 113. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/vr113871-15#Text>.

Науковий керівник Фастовець Наталія, кандидатка наук з державног управління, доцентка, доцентка кафедри приватного та публічного права Інституту права та сучасних технологій Київського національного університету технологій та дизайну.

КОМУНІКАТИВНЕ НАВЧАННЯ ЮРИСТІВ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Вишневська Марина,

доцентка кафедри філології та перекладу

Інституту права та сучасних технологій

Київського національного університету технологій та дизайну

Вступ. На сучасному етапі розвитку вищої юридичної освіти питання забезпечення якості професійної підготовки фахівців та удосконалення її технологій є одним з важливих стратегічних орієнтирів державної освітньої політики. Завдання вищої школи – забезпечити таке надання освітніх послуг, враховуючи стандарти вищої освіти в Європейському просторі узгоджені із новою структурою освітньо-кваліфікаційних (освітньо-наукових) рівнів вищої освіти та з Національною рамкою кваліфікацій. Передбачається, що вищі юридичні навчальні заклади мають розробити і втілювати власну стратегію підвищення якості професійної підготовки фахівців-юристів. Очевидно, що результатом такої стратегії і є рівень фахової й іншомовної комунікативної компетентності випускника вищого юридичного навчального закладу

Постановка завдання. Останнім часом у галузі вивчення іноземних мов особливо популярним стало поняття «комунікативності» та «комунікативного підходу» у навчанні. У зарубіжній методичній літературі це поняття відоме як Communicative Language Teaching (CLT) або Communicative approach. У широкому розумінні ці терміни означають такий підхід у навчанні іноземної мови, у якому спілкування, процес взаємодії з партнером є одночасно і засобом, і метою навчання. З'явився цей підхід до навчання в 70-80-х роках минулого століття в результаті численних незалежних досліджень і розробок як у Європі, так і в Сполучених Штатах [8]. З одного боку, це сталося тому, що зі створенням європейської економічної спільноти суттєво зріс попит на іноземні мови, особливо у Європі. Цей попит змусив вчителів змінювати підхід у навчанні іноземних мов. Традиційні методи, такі як граматико-перекладний, мали на увазі, що учні починають вивчати іноземну мову за кілька років до того, як її доведеться використовувати в реальному житті.

Але це установки не підходили для дорослих учнів, що були зайняті роботою, і для школярів, які ще не мали достатньо розвиненої здатності до навчання. В результаті стало зрозуміло, що для цих категорій учнів необхідний підхід з більш високим ступенем віддачі. З іншого боку, істотний внесок у розвиток комунікативного підходу до навчання іноземних мов зробили вчені. Наприклад, у Великій Британії фахівці з прикладної лінгвістики поставили під